

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 137

Femte Session.

82de Møde.

Kirsebagen den 7de Marts.

(Fortf.)

Madvig (fortsat): Det kunde jo være, at den simple Repartition af det hele bevilgede Antal af Soldater efter det almindeligt vedtagne Forhold i et bestemt Dieblit medførte en bestemt Ubillighed imod den ene Landsdeel, fordi der var indtraadt saadanne Forhold med Hensyn til denne Landsdeels Befolkning, at det i dette Dieblit var ubilligt, at den skulde udrede just dette Antal Soldater; den havde maaskee ikke saa stort et Antal af den Aldersklasse, hvoraf Soldater udskrives. Naar man derimod siger, at der skal foretages en Udskrivning over hele Monarchiet efter den samme Grundsætning, saa kan ingen Ubillighed opstaae. Jeg troer, at ethvert Forsøg paa i dette Punct at ville holde igjen, at ville holde paa Særligheden, berøver paa en Tanke om en Foederativforfatning, som jeg paa ingen Maade kan gaae ind paa. Skulle vi have et heelt Monarchie, saa maa der være Eenhed her. Men hvorfor er man da i Virkeligheden derimod? Nogle ere jo ikke i Sagen selv derimod; de sige, at det kan jo altid skee siden. Jeg troer, at de fleste sige: Det kan jo skee siden, naar vi først see Fællesforfatningen; thi det, hvorfor man virkelig er derimod, er, fordi man frygter en Fare for den almindelige Bærnepligts Grundsætning. Den almindelige Bærnepligt anseer man for saa vigtig og hellig, at man ikke paa nogen Maade vil udsætte den for Fare ved at lade Lovgivningen om Bærnepligten gaae over til den ukjendte Fællesforsamling, der skal stiftes tilligemed Fællesforfatningen. Jeg holder saa stærkt som Nogen paa den almindelige Bærnepligt. Jeg

har, dengang denne Sag var under Forhandling, anvendt alle de Kræfter, der stode til min Raadighed, for at føre denne Grundsætning igjennem og gjøre den gjældende, og jeg skal være mellem dens sidste Forsvarere, hvis den behøver Forsvarere; men jeg kan ikke slutte mig til den Tanke, der siger: For denne ene Sag ville vi kæmpe, men alt det Dyrige ville vi useet hengive til den Bestemmelse, Regjeringen vil tage med Hensyn til Fællesforfatningen. Jeg kan ikke see, at denne Sag, saa vigtig den end er, har en saadan Vigtighed, at den derved bliver ikke blot grads-, men arts- viis forskjellig fra alle andre Sager. Jeg troer, at, hvis jeg, uden at betinge en Rundskab om Fællesforfatningen for den danske Rigsdag, der endelig skal vedtage Grundlovsbestemmelserne, kunde overlade Regjeringen eensidigt at tage Bestemmelse om Fællesforfatningen i alle andre Henseender og dog hense lægge alt Det til Fællesforfatningen, som nu henlægges dertil, saa vilde jeg ikke vige tilbage derfra med Hensyn til denne enkelte Sag. Jeg vilde endogsaa i denne enkelte Sag være roligere end i adskillige andre; thi jeg troer, at der ligger en Sandhed i hvad den ærede Krigsminister sagde, at den almindelige Bærnepligts Grundsætning, engang udtalt og engang indført i Livet, som den er, har en langt større Kraft til at værne for sig, end manges anden Grundsætning, som det dog er høist vigtigt at see sikret i den fremtidige Fællesforfatning.

Krigsministeren: Jeg skal blot tillade mig at gjøre den Bemærkning, at den sidste ærede Taler har lagt en Betydning i et af mig brugt Udtryk, som jeg aldeles ikke har tilsigtet. Jeg kjender aldeles ikke noget til den tilkommende Fællesforfatning for Monar-